

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Družstvo vlastníků domu Osadní 13**, IČ 25069365 se sídlem Osadní 13, Praha 7, zast. JUDr. Viktorem Pakem, advokátem se sídlem Praha 1, Politických vězňů 21, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1 o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8.9.2010, č.j. MHMP 645024/2010-DOP/04/Go,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy ze dne 8.9.2010, č.j. MHMP 645024/2010/DOP 04/Go a rozhodnutí Městské části Praha 7, Úřadu městské části, odboru dopravy ze dne 29.6.2010, zn. MČ P7 030899/2010/ODO/Kra se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 11 922 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Viktora Paka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy, odboru dopravy ze dne 8.9.2010 označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městské části Praha 7, Úřadu městské části Praha 7 ze dne 29.6.2010, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč podle ust. § 42b odst. 5 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů za porušení zákazu neoprávněného osazování dopravního značení stanoveného v ust. § 19 odst. 2 písm. a) a za porušení ust. § 10 odst. 1 zákona, tj. připojení nemovitosti na místní komunikaci bez povolení příslušného silničního správního úřadu k objektu č. 13 v Praze 7 ve spojení ulic Tusarova a Tovární (zadní trakt domu Osadní 13). Tímto protiprávním jednáním měl žalobce naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. f) a h) citovaného

zákona. Žalovaný konkrétně uvedl, že žalobce na chodníku před vjezdem do objektu vyznačil bílou čarou dopravní značení s nápisem „vjezd“ a nově vyznačil na chodníku v daném místě vodorovné dopravní značení V10e-vyhrazené parkování. Žalovaný zjistil, že v zahájeném řízení se k ústnímu jednání dne 9.6.2010 v 10 hod. dostavila paní Mgr. L. M. v zastoupení za žalobce, která popřela, že by žalobce provedl vytýkané značení ani si toto značení žalobce neobjednal a neví, kdo toto vyznačení provedl. Následně žalobce na vlastní náklady toto značení odstranil.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že ve věci nebyl zjištěn skutečný stav věci, že nepovolené připojení nemovitosti na místní komunikaci žalobce neprovedl ani nedošlo k neoprávněnému osazení dopravního označení s nápisem vjezd a v této souvislosti nebylo konáno žádné šetření. Odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty považoval za nepřezkoumatelné s tím, že vytýkané pochybení nebylo prokázáno.

Žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že již v roce 2009 bylo na chodníku mezi ulicemi Tusarova-Tovární u zadního traktu Osadní 13 vyznačeno dopravní značení pro parkování, což bylo fotograficky zdokumentováno dne 1.12.2009 správním úřadem a 8.12.2009 byl k projednání této věci předvolán předseda žalobce pan L. O., který do protokolu dne 6.1.2010 uvedl, že mu není známo, kdo značení na chodníku provedl, ale že je odstraní. S ohledem na tento slib správní úřad původní řízení ve věci zastavil. Na jaře roku 2010 bylo v rámci státního dozoru nad místními komunikacemi zjištěno správním orgánem I. stupně nepovolené připojení objektu na komunikaci v daném místě s umístěním vodorovného nápisu vjezd s vyznačením bílou čarou, čímž bylo znemožněno parkování ostatních vozidel před tímto vjezdem. Na chodníku před vjezdem pak bylo vyznačeno vodorovné značení V10e-vyhrazené parkování. To bylo provedeno bez povolení příslušného silničního správního úřadu. Ještě dříve, dne 9.12.2009 při místním šetření Městská policie hlavního města Prahy zjistila, že na místě samém bylo zaparkované vozidlo pana B., který byl předvolán na odbor dopravy, Úřadu městské části Praha 7 na 19.2.2010 k podání vysvětlení, při němž uvedl, že parkování na chodníku mu dovolil předseda Družstva vlastníků domu Osadní 13 (žalobce), neboť se domnívali, že asfalt na pozemku družstva je také ve vlastnictví tohoto družstva a není to chodník. Tento argument pan B. opíral o uzavřenou dohodu o parkování, kterou měl mít uzavřenu se žalobcem, dle níž mohou osoby užívající automobil značky Volvo černé barvy RZ 3H7 7025 odstavit toto vozidlo na části pozemku parc. č. 1069. Tímto žalovaný považoval za nezvratně dokázané, že existuje zainteresovanost žalobce na vyznačeném parkovacím místě a dle žalovaného bylo prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání a naplnit skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu. Uloženou sankci ve výši 10 000 Kč považoval žalovaný správní orgán za adekvátní, když tato motivuje účastníka řízení k tomu, aby se napříště zdržel porušování zákona.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí vyšlo z domněnky, že se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, ačkoliv v rozhodnutí správního orgánu se toliko konstatuje, že zástupkyně žalobce popřela, že by se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Správní orgán také uvedl, že šlo opakovaný správní delikt, aniž by se zmínil o údajném předchozím deliktu. Napadené rozhodnutí bylo následně založeno toliko na výpovědi předsedy družstva pana L. O., ačkoliv tento rovněž uvedl, že mu není známo, kdo nepovolené vyznačení na chodníku provedl a dále na výpovědi pana Marka B., z níž žalovaný toliko dovodil, že existuje zainteresovanost bytového družstva na vyznačení parkovacího místa. Žalobce v rozhodnutích postrádal důvody pro závěr, že to byl právě on, kdo se

porušení zákazu neoprávněného osazování dopravního značení a připojení nemovitosti na místní komunikaci skutečně dopustil. Žalobce namítal porušení ust. § 68 odst. 1 a 3 správního řádu, podle něhož v odůvodnění rozhodnutí musí být uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Toto žalobce v obou citovaných rozhodnutích postrádal. Přestože ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se žalobce vytýkaného jednání dopustil, přesto na svůj náklad a o své dobré vůli odstranil před rozhodnutím správního orgánu vodorovné dopravní značení a přesto mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč.

Žalobce uvedl, že ohledně vytýkaného jednání správní orgán toliko zjistil stav na místě samém a to, že ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 29.6.2010 již bylo oprávněné dopravní značení a připojení nemovitosti odstraněno. Jiný skutkový stav tj., kdo se neoprávněného osazování dopravního značení a připojení nemovitosti na místní komunikaci dopustil nezjišťoval a ani nezjistil. Neuvedl také, z jakého důvodu se domnívá, že to byl právě žalobce, který se uvedeného jednání dopustil. Žalovaný správní orgán tento nedostatek důvodů nenapravil a považoval za nezvratně dokázané, že existuje zainteresovanost žalobce na neoprávněně vyznačeném parkovacím místě. Žalobce namítal, že se od samého počátku řízení hájil, že se takového jednání nedopustil a oproti tomu žalovaný neunesl důkazní břemeno prokázání správního deliktu. V tomto směru žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 26Cdo 732/98, podle něhož účastník, který tvrdí negativní skutečnost, nenese důkazní břemeno, negativní skutečnost totiž nelze dokazovat.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný vyjádřil zásadní nesouhlas s argumenty žalobce s odkazem na zjištění nalézacího správního úřadu v roce 2009 na místě samém, které bylo zdokumentováno fotografií ze dne 1.12.2009 a na zjištění městské policie na místě samém dne 9.2.2009, při němž bylo na chodníku zjištěno zaparkované vozidlo pana M.B. a jím bylo toto parkování omluveno s odkazem na povolení předsedy Družstva Osadní 13. Správní orgán také vycházel z domněnky družstva, že asfalt na pozemku je majetkem družstva a nejde tedy o chodník. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce požádal příslušný silniční správní úřad dopisem ze dne 2.11.2009 o vyznačení vjezdu na předmětném pozemku, s jehož realizací Rada městské části Praha 7 usnesením č. 1224/09 vyslovila souhlas. Uvedené údaje dle žalovaného zřetelně svědčí o tom, že nepovolené vyznačení vjezdu a dopravního značení bylo konáno ve prospěch žalobce, přičemž je nepravděpodobné, že by někdo jiný bez jeho vědomí takto jednal v jeho zájmu. Odpovědnost v tomto případě je objektivní a zásadně nevyžaduje zavinění. Žalobce jako právnická osoba je subjektem odpovědnosti za tento správní delikt jako celek nikoliv jeho členové. Žalovaný dále odkázal na zjištění uskutečněné dne 22.4.2010 a dále v průběhu května a června 2010, kdy bylo v rámci státního dozoru nad místními komunikacemi zjištěno připojení nemovitosti na místní komunikaci v daném místě vyznačením bílé čáry s nápisem vjezd a vyznačení vodorovného dopravního značení vyhrazené parkování na chodníku. Přestože zástupkyně žalobce do protokolu při jednání dne 9.6.2010 uvedla, že toto značení družstvo neprovedlo ani si jej neobjednalo, následně uvedla, že si v současné době družstvo zajišťuje potřebné doklady k podání žádosti o napojení vjezdu na komunikaci u objektu Osadní 13 a navrhla zastavení řízení ve věci. Z toho dle žalovaného nezvratně vyplývá, že umístění vodorovného dopravního značení a připojení vjezdu provedl žalobce bez povolení příslušného silničního správního úřadu.

Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při jednání před soudem zástupce žalobce uvedl, že správní orgán se povrchně zabýval skutkovým zjištěním dané věci a porušil zásady pro dokazování a prokazování správního deliktu. Ani rámcově nezjistil, kdy neoprávněné značení na komunikaci vzniklo,

zda to nebylo vyznačeno již v době předtím, než žalobce vznikl a zda již neexistovalo řadu let předtím. . Nad rámec žaloby doplnil, že je také otázkou, zda uvedené nápisy, zjištění nápisy lze považovat za osazení dopravního značení ve smyslu silničního zákona. Správní orgány obou stupňů se nezabývaly prokázáním, kdo se jednání dopustil. V odůvodnění rozhodnutí se pouze konstatuje, že je vycházeno z předvolání pana B., který potom odkázal na pana předsedu a z výpovědi pana předsedy družstva nevyplývá, že by družstvo toto vyznačení realizovalo. Namítal, že napadené rozhodnutí je postaveno pouze na odůvodnění zainteresovanosti družstva na parkovacím místě, přičemž tato zainteresovanost může vlastně existovat třeba i u pana B. i dalších lidí z družstva. Zástupce žalobce připomněl judikaturu NS pod sp. zn. 26Cdo 732/98 s tím, že podle tohoto názoru se v řízení neprokazuje negativní skutečnost, ohledně této negativní skutečnosti nenese důkazní břemeno účastník, ale důkazní břemeno se přenáší na protistranu a v daném případě protistrana neprokázala žalobci, že by se dopustil jednání, za které je sankcionován.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že z logiky věci, totiž z toho, že pozemek je družstva a značení bylo učiněno ve prospěch tohoto družstva, vyplývá, že není třeba prokazovat zavinění. Svědek pan B. sám uvedl, že mohl parkovat na základě dohody s předsedou družstva, takže zde mohla existovat mezi nimi dohoda a to i dohoda ústní. Dále se zástupkyně žalovaného vyjádřila k objednávce prací na vyznačení parkování a vjezdu chodníku. K dotazu soudu uvedla, že tuto objednávku dovozuje z vyjádření předsedy družstva ze dne 6.1.2010.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy.

Podle § 42b odst. 1 písm. f) zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 odst. 1 a 3 připojí sousední nemovitost nebo pozemní komunikaci k dálnici, silnici nebo místní komunikaci nebo upraví takové připojení nebo je zruší,

Podle § 42b odst. 1 písm. h) zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že na dálnici, silnici nebo místní komunikaci provádí činnost, která je podle § 19 odst. 2 písm. a) až g) zakázána,

Podle § 42b odst. 5 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích (5) Za správní delikt lze uložit pokutu do 300 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c), d), e), f), g), h), i), j), k), l), n), p) a q).

Podle § 19 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích dálnice, silnice a místní komunikace, jejich součásti a příslušenství je zakázáno znečišťovat nebo poškozovat. Na dálnicích, silnicích a místních komunikacích je dále zakázáno neoprávněně odstraňovat, zakrývat, přemísťovat, osazovat nebo pozměňovat dopravní značky a dopravní zařízení, anebo na těchto věcech cokoliv umísťovat.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

V dané věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, kterým byl žalobce veden k odpovědnosti za protiprávní jednání dle § 42b odst. 1 písm. f) a h), které je správním

deliktem. Za tento správní delikt mu byla uložena pokuta dle § 42b odst. 5 písm. b) citovaného zákona. V dané věci tedy jde o správní trestání, kterého se může dopustit právnická nebo podnikající fyzická osoba, jejíž odpovědnost za správní delikt je stanovena jako objektivní. Pro závěr, že je to právě žalobce, který nese objektivní odpovědnost za neoprávněné jednání spočívající v neoprávněném dopravním značení a v nepovoleném připojení nemovitosti na místní komunikaci, bylo zapotřebí právě, protože jde o správní trestání, nadevší pochybnost prokázat, že to byl právě žalobce, který se správního deliktu dopustil. Takové zjištění a posouzení s ohledem na dopad majetkové sankce dle § 42b odst. 5 písm. b) zákona do majetkové sféry žalobce, jímž je družstvo a tedy potažmo i do majetkové sféry členů družstva, nelze vyvozovat pouze z domněnek a předpokladů založených na tom, kdo měl z neoprávněného značení a připojení nemovitosti na místní komunikaci prospěch či na tom měl zájem anebo přichází nejbližěji v úvahu jako možný pachatel správního deliktu. K postižení za správní delikt lze přistoupit toliko v případě nepochybného prokázání viny na základě dostatečně zjištěného stavu věci a zhodnocení provedeného dokazování. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že ve věci nebylo provedeno náležité šetření a opatřené důkazy, totiž toliko zjištění stavu na místě samém a výpovědi osob, které protiprávní jednání popírají neprokazují, že to byl právě žalobce a nikdo jiný, kdo se uvedeného správního deliktu dopustil.

Předně ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v napadeném rozhodnutí není skutek časově vymezen. V rozhodnutí o uložení sankce není vůbec uvedeno, kterého dne či přibližně v jaké době bylo uskutečněno šetření orgánu státního dohledu nad místními komunikacemi, při němž bylo zjištěno, že se žalobce měl porušení zákazu neoprávněného osazování dopravního značení a připojení značení nemovitosti na místní komunikaci dopustit. Až žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3 uvedl, že na jaře letošního roku (tj. r. 2010) byl v rámci státního dozoru zjištěn vytykaný stav věci, přičemž jednání žalobce je dovozováno již ze zjištění učiněných v roce 2009 a zdokumentovaných dne 1.12.2009 a 8.12.2009, v souvislosti s nimiž byl předseda žalobce - pan L. O. předvolán k výpovědi, při níž do protokolu ze dne 6.1.2010 popřel, že by vyznačení vyhrazeného parkovacího místa objednalo či provedlo družstvo. Ke svědectví M. B., že mu družstvo povolilo parkování automobilu na chodníku, pan L. O. tehdy uvedl, že v prostoru, který má družstvo v pronájmu, bylo povoleno parkování do doby, než si vyřídí parkování do zóny placeného stání. Z uvedených důkazních prostředků je zřejmé, že již v roce 2009 bylo na místě zadního traktu Osadní 13 vyznačeno dopravní značení pro parkování, ovšem řízení proti žalobci ve věci nepovoleného zvláštního užívání komunikace dle § 19 odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb. (zábor chodníku bez povolení a vyznačení vodorovného dopravního značení – vyhrazené parkování) bylo usnesením správního orgánu 1. stupně ze dne 8.1.2010 zastaveno, což znamená, že žalobce nebyl veden k odpovědnosti za jednání, které bylo zjištěno již v roce 2009. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, k uložení sankce došlo za jednání z blíže nezjištěného data jara roku 2010 a k tomuto jednání se vztahuje toliko tvrzení správních orgánů o provedené, blíže časově neurčené kontrole státního dozoru nad místními komunikacemi v r. 2010 s fotodokumentací zčásti označenou (duben – červen 2010) a zčásti neoznačenou datem pořízení a dále výpověď Mgr. L. M. v zastoupení za žalobce, která do protokolu dne 9.6.2010 popřela, že by žalobce na chodníku před vjezdem do objektu vyznačil bílou čarou dopravní značení s nápisem vjezd i vodorovné dopravní značení V10E-vyhrazené parkování a ani nevěděla, kdo toto vyznačení provedl, nicméně uvedla, že zajišťuje potřebné doklady k podání žádosti o napojení vjezdu na komunikaci u objektu žalobce. Uvedené nikterak neprokazuje, že to byl právě žalobce, který by se protiprávního jednání pravděpodobně někdy na jaře roku 2010 dopustil, neboť nejenže popření jednání žalobce prostřednictvím jeho zástupkyně paní Mgr. L.M. samozřejmě není důkazem o spáchání správního deliktu, ale ani její odkaz na to, že tato situace bude následně řešena podáním

žádosti o povolení neprokazuje, že by to bylo právně družstvo, které toto značení provedlo. Prokazuje to skutečně pouhý zájem o takové značení. Na základě uvedených zjištění se lze toliko *domnívat a i logicky dovozovat* (jak naznačila zástupkyně žalovaného při jednání před soudem), že protiprávního jednání se Družstvo vlastníků domu Osadní 13 jako celek a správce objektu *mohlo* dopustit, avšak domněnky a logické předpoklady, že to mohlo být družstvo, nejsou průkazem toho, že se tak stalo. Skutečnost, že předmětný správní delikt není založen na zavinění, ale jde o objektivní odpovědnost nelze zaměňovat s potřebností průkazu toho, kdo se vytýkaného jednání dopustil. I v případě objektivní odpovědnosti právnických a podnikajících fyzických osob, které jsou odpovědny za správní delikt, na rozdíl od přestupkové odpovědnosti ostatních fyzických osob (založené na zavinění), musí být také prokázáno, že se správního deliktu taková osoba dopustila. Teprve je-li postaveno na jisto, že se správního deliktu určitá osoba dopustila, nastupuje míra její odpovědnosti – buď objektivní nebo u přestupků nepodnikajících fyzických osob - za zavinění. Odlišnost relevance těchto přístupů je v otázce nikoliv, *kdo* se protiprávního jednání dopustil, ale *z jakých pohnutek*.

V dané věci při nedostatku dokazování nelze vyloučit, že se toho mohl dopustit o své vůli kdokoliv z družstva bez souhlasu dalších členů nebo některý nájemník, domnívající se, že obdržel souhlas od předsedy družstva. Např. pan M. B. měl dle své výpovědi na chodníku povolené parkování na základě dohody, která ovšem nebyla předložena a toto ujednání nebylo prokázáno. Odpovědnost za správní delikt, kterou by objektivně nesl žalobce jakožto Družstvo vlastníků domu Osadní 13 spočívající v povinnosti uhradit 10 000 Kč uložené správní sankce by totiž dopadla na družstvo jako celek a zasáhla tak i do majetkové sféry všech členů družstva. Proto musí být ve správním trestání nadevší pochybnost prokázaná, že to bylo právě družstvo, které se takového jednání dopustilo. Učinil-li to jen některý člen družstva či nájemník, anebo jiná osoba o své vůli, pak by nemohl být žalobce veden k odpovědnosti za správní delikt s důsledky pro členy družstva. Rozhodnutí správního orgánu I stupně tedy trpí vadami řízení spočívajícími v tom, že skutkový stav, jak byl zjištěn a právně kvalifikován, nemá oporu v dostatečných podkladech správního řízení. Správní orgán neprovedl šetření ke zjištění neoprávněného značení a napojení objektu na komunikaci u zadního traktu domu Osadní 13, nevyslechl žádného člena družstva, případně některého z obyvatel domu nebo domu v sousedství, kteří si mohli všimnout nebo by mohli mít povědomost o uskutečněném značení či o nějakých aktivitách družstva vyvíjených ve vztahu k vytýkanému jednání. Nadto i vymezení skutkové podstaty správního deliktu je naprosto nedostatečné, neboť ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není tento správní delikt časově vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným a právě zmatečnost v časové specifikaci správního deliktu je patrná i z odůvodnění tohoto rozhodnutí dovolávajícího se zjištění stavu z konce r. 2009. Absence časového vymezení správního deliktu v dané věci pak vyvolává nepřezkoumatelnost úvahy správního orgánu I. stupně, který v závěru svého rozhodnutí spojuje odpovědnost žalobce za správní delikt rovněž s tím, že se jednalo o *opakovaný* správní delikt, aniž by uvedl, za jaký jiný správní delikt, byl žalobce již v minulosti postižen, za jaký delikt je vlastně pokuta ukládána nebo zda jednání žalobce je posuzováno jako trvajících.

Uvedené vady rozhodnutí nenapravil ani žalovaný v napadeném odvolacím rozhodnutí, neboť nejenže do svých úvah převzal nedostatečně zjištěný stav věci správního orgánu I. stupně, ale ani nevedl správní orgán I. stupně k doplnění dokazování. Ačkoliv odpovědnost žalobce dovozoval s přihlédnutím k jednání zjištěnému již v r. 2009, tedy i k šetření ohledně parkování vozidla pana M. B., pan M. B. nebyl ani k otázce provedeného značení a napojení objektu vyslechnut. Žalovaný tedy odpovědnost žalobce za správní delikt neprokázal a své rozhodnutí založil zcela nepřipustně toliko na *domněnce a předpokladu*, že existuje zainteresovanost bytového družstva na neoprávněně vyznačeném parkovacím místě.

Zainteresovanost bytového družstva na vyznačení parkování a napojení na místní komunikaci je sice zřejmá ze žádosti tohoto družstva o povolení u příslušných správních orgánů, nicméně pouhá zainteresovanost a snaha družstva tuto situaci u zadního traktu domu řešit neprokazuje, že to byl právě žalobce, kdo se protiprávního jednání dopustil.

Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem a ve srovnání s trestními činy jsou jinou formou protiprávního společensky nebezpečného jednání. Pro jejich trestnost však platí podobné principy a pravidla jako v případě trestních činů, tj. i zásada „in dubio pro reo“, která znamená, že správní orgány jsou při správním trestání povinny postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí, přičemž by se měly pečlivě zabývat všemi okolnostmi, které svědčí ve prospěch či neprospěch osoby, jíž je protiprávní jednání vytýkáno. Přitom jsou správní orgány vázány zásadou hodnocení důkazů, tj. hodnotit důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti podle přesvědčení správního orgánu založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu. Jestliže v dané věci existovala pouze zjištění zaznamenaná na základě místního šetření jak správního orgánu, tak i v minulosti městské policie a jestliže žalobce svou odpovědnost popíral a nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by dokládala, že to byl právě žalobce, kdo realizoval neoprávněné značení a napojení komunikace a tohoto jednání se mohl dopustit o své vůli kdokoli jiný, kdo by za své jednání nesl odpovědnost, pak zůstávají stále důvodné pochybnosti, které nebyly odstraněny a protiprávní jednání žalobce nebylo prokázáno nadevší pochybnost.

Za takového stavu řízení soud přisvědčil žalobním námitkám, že napadená rozhodnutí ve věci o uložení pokuty jsou založena pouze na domněnkách a předpokladech, že to nemohl být nikdo jiný než žalobce, kdo se protiprávního jednání dopustil, které neobstojí a závěry žalovaného, že se žalobce uvedeného jednání dopustil, nemají oporu v náležitém dokazování.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále trpí vadou výroku spočívající v tom, že skutek, jehož se měl žalobce dopustit, není blížeji časově vymezen tak, aby nebyl zaměněn s jiným a co do skutkových znaků jednání spočívajícím v nepovoleném připojení nemovitosti na místní komunikaci není ani vymezen dle znaku skutkové podstaty v ust. § 42b odst. 1 písm. f) v návaznosti na ust. § 10 odst. 1 a 3 v tomto zákonném ustanovení uvedených. Správní orgán toliko uvedl, že žalobce porušil ust. § 10 odst. 1 zákona, aniž by protiprávnost jednání žalobce jakkoliv podle tohoto ustanovení skutkově a právně zhodnotil.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1, 3 a 4 s.ř.s.napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení správní orgány vázány právním názorem soudu jednání žalobce znovu posoudí, případně, pokud k tomu budou zákonné podmínky pro projednání deliktu, doplní dokazování a pokud dospějí k závěru o deliktní odpovědnosti určité osoby, své rozhodnutí náležitě odůvodní.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení, a to za 2 úkony právní služby po 2100,- Kč (převzetí věci, podání žaloby, účast při jednání před soudem) dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky ve znění do 31.12.2012 a dále za 1 úkon

právní služby po 3.100 Kč dle znění vyhl. od 1.1.2013, dále za 3x paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 1.722,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 8.200,- Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11.922,- Kč..

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.